

La dansa de la venjança

Jordi Casanovas

Pròleg de Pere Riera

Diputació
Barcelona | Institut del Teatre

comanegra

Medea's Dance of Vengeance
SAMUEL BARBER, 1955

PERSONATGES

CLÀUDIA

ROGER

Tenen una edat semblant, uns quaranta-i-tants.

Una casa sumptuosa. Un gran rebedor. Ple de caixes embalades i de marques a les parets de quadres que ja han estat retirats. Alguns dels quadres estan recolzats a la paret, a terra, embolicats amb paper d'embalar.

Per la porta principal, entra en ROGER. Es queda plantat observant la casa, amb les claus en una mà. Mira el mòbil i el rellotge. S'acosta al telèfon del rebedor i prem un botó. Es posa en marxa el contestador automàtic.

CONTESTADOR: No té cap missatge nou. Té un missatge guardat.

En ROGER prem un altre botó.

CONTESTADOR: Primer missatge guardat.

Sona el característic so de contestador: piip.

CLÀUDIA (CONTESTADOR): Soc la Clàudia. *(Pausa breu.)* Ja t'he deixat un altre missatge al mòbil. *(Pausa.)* Demà dimarts passaré per casa a buscar la roba d'hivern. És l'últim que em queda per recollir. Els quadres ja els vindran a buscar uns transportistes. *(Pausa breu.)* Arribaré molt d'hora a la tarda. Suposo que estaràs treballant. Millor així. No cal que vinguis. Millor que no hi siguis. Tinc una de les còpies que li vam fer a la dona de la neteja. Et deixaré aquest joc de claus a la bústia. *(El so final: piiip.)*

En ROGER busca entre les claus que té a les mans. En subjecta una de petita, aparentment d'una bústia. Obre la porta principal i surt. En el mateix instant, la CLÀUDIA entra des de l'interior de la casa, arrossegant amb dificultat una gran maleta. La CLÀUDIA observa la porta principal mig oberta. Es queda plantada. Llavors la porta es torna a obrir del tot i en ROGER torna a entrar amb les claus que ha trobat a la bústia, que amaga a ulls de la CLÀUDIA.

ROUND 1

CLÀUDIA: Com és que has vingut? *(Silenci.)*

ROGER: Trobaré a faltar els teus quadres. He pensat que te'ls enduries avui. Els volia apreciar per últim cop.

CLÀUDIA: Què?

ROGER: Els últims que vas pintar eren molt interessants. Molt més madurs. Adults. I el que teníem aquí a l'entrada. Pense que era la teva obra mestra. La foscor d'aquelles taques contrastava tan bé amb la llum que entra pel finestral. Em

recordava aquella tempesta que vam viure a Cadaqués quan érem joves. Ens vam quedar tres dies tancats a l'apartament. I nosaltres refugiant-nos en aquella habitació. Te'n recordes?

(Pausa.)

CLÀUDIA: Sí.

ROGER: Aquella situació la podria haver traduït perfectament en paraules el mateix Cormac McCarthy en una de les seves novel·les. L'última que li publiquem té la mateixa ànima que desprèn aquell quadre. És magnífica. Te n'enviaré un exemplar així que surti. Segur que t'agradarà. I a mi m'agradarà saber la teva opinió.

CLÀUDIA: Molt bé.

ROGER: No em faria res que els teus quadres es quedessin aquí una temporada. Estàs segura que te'ls vols endur tots avui?

CLÀUDIA: Els faré venir a buscar un altre dia. Haig d'acabar d'endreçar el pis abans de penjar els quadres.

ROGER: Ara les empreses de trasllat s'ocupen pràcticament de tot. Venen. T'ho embalen. I s'ho enduen.

CLÀUDIA: Ja els he deixat embalats.

ROGER: Quin és el que teníem aquí a l'entrada?

CLÀUDIA: Aquell.

En ROGER s'apropa a un quadre embalat.

ROGER: Està bé que no marxis gaire carregada. No t'hauria de deixar marxar sense que disposessis d'un bon transport. Aquesta maleta pesa molt. Vols que te la porti?

En ROGER deixa les claus de casa sobre un moble del rebedor.

CLÀUDIA: No cal.

ROGER: Pesa molt.

CLÀUDIA: No pesa tant. Gràcies.

La CLÀUDIA no deixa anar la maleta.

ROGER: Ho sembla.

CLÀUDIA: Altres vegades ens l'havíem endut.

ROGER: Però la portava jo. Tu no la podràs carregar tota sola.

CLÀUDIA: Crec que sí.

ROGER: Truca i demana un taxi que et vingui a buscar.

CLÀUDIA: Ja en trobaré algun pel carrer.

ROGER: No aguantaràs un pes com aquest gaire estona. Saps que passen pocs taxis per davant d'aquesta casa.

CLÀUDIA: Vols dir que no tinc força perquè soc una dona?

ROGER: Perquè ets una dona?

CLÀUDIA: Sí.

ROGER: No. No hi té res a veure que siguis una dona. Hi ha dones que són fortes. Hi ha dones que puguen a l'Everest. N'hi ha que fins i tot practiquen l'halterofília. Hi ha dones que són capaces de carregar grans pesos. Però tu no.

CLÀUDIA: Deixa'm marxar. Si us plau.

ROGER: Que no. Què et passa? Està molt plena. Com és que t'has d'endur tanta cosa i amb tanta urgència? Truca a un taxi.

CLÀUDIA: No em sé el telèfon de cap companyia de taxis.

ROGER: Jo sí que tinc el telèfon d'una companyia de taxis.

CLÀUDIA: Em pots dir el número?

ROGER: Ja t'hi truco jo.

En ROGER treu el seu telèfon mòbil.

CLÀUDIA: Digue'm el número.

ROGER: Ja l'estic marcant. Quina adreça és?

CLÀUDIA: Doncs dona'm el mòbil i ja els hi dic jo.

ROGER (*somriu*): Aquest mòbil és molt nou. No el sabries ni fer anar. Encara penjaries a mitja trucada. Un cop et va passar.

CLÀUDIA: No m'ha passat mai.

ROGER: Estaves parlant amb la Laura. Se't va penjar el telèfon. No sabies ni com tornar-li a trucar. Jo també hagués penjat. La Laura és una pesada. Parla pels descosits. Em recorda aquelles seguidores que venen a conèixer els autors a les presentacions de llibres. Xerren només d'elles mateixes i expliquen històries que no interessen a ningú. (*Pausa breu.*)

Quina és l'adreça del pis nou?

CLÀUDIA: Et dic que no cal.

ROGER: Digue'm l'adreça. Ja t'ho estic fent.

CLÀUDIA: Rosa Sensat, onze.

ROGER: Rosa Sensat, onze?

CLÀUDIA: Sí. Va. Si us plau.

En ROGER no truca.

ROGER: El nano m'ha dit que és un piset bonic. Que està molt bé.

CLÀUDIA: El nano?

ROGER: Sí.

CLÀUDIA: Li vas preguntar pel pis?

ROGER: No tothom troba un bon pis i a bon preu tan ràpidament. Te n'has sortit bé. Ho has aconseguit sense ajuda?

CLÀUDIA: Ell et va dir que està molt bé?

ROGER: El nano. Sí. No t'agrada a tu? *(Pausa.)*

CLÀUDIA: És a prop de la platja. És lluminós. Té dues habitacions. La cuina és americana. Acollidor.

ROGER: Doncs què passa?

CLÀUDIA: Res.

ROGER: Teniu problemes amb els veïns? És massa petit? La cuina americana no és prou pràctica?

CLÀUDIA: No.

ROGER: A mi em sembla que hi ha alguna mena de problema amb el piset. Sé quan estàs amagant alguna cosa. *(Pausa.)*

CLÀUDIA: En Pau no s'acaba d'acostumar que l'escola quedi tan lluny. Has trucat al taxi?

En ROGER no truca.

ROGER: L'escola us queda molt lluny?

CLÀUDIA: Amb la combinació d'autobusos hi arribem en quaranta minuts. Tampoc és tant. Però no li agrada que agafem els autobusos. Diu que només ens hi trobem iaies i que sempre ens demanen per seure.

ROGER: No les deixeu seure?

CLÀUDIA: Qui?

ROGER: Les velles.

CLÀUDIA: Vols dir les iaies?

ROGER: Les iaies. Les deixeu seure o no?

CLÀUDIA: Sempre deixem seure les dones grans. Com vols que no ho fem?

ROGER: Evidentment que estic segur que les deixeu seure.

CLÀUDIA: Penses potser que no l'estic educant correctament?

ROGER: Per quin motiu hauria de pensar això? Tens problemes per inculcar-li les normes bàsiques d'urbanitat?

CLÀUDIA: Ell veu una dona gran i ja em demana que ens aixequem. No em cal dir-li res perquè ell sol ja cedeix el seient.

ROGER: No ho dubto.

CLÀUDIA: Però no li agraden els autobusos. Entén que ha de ser educat. Entén que ha de cedir el seu seient. I per això prefereix anar en cotxe. Quan va en cotxe no ha de cedir el seu seient. És una qüestió de comoditat. Comprensible en algú de la seva edat.

ROGER: Si vols el puc dur jo. *(Pausa.)*